

[Udenrigsministeren.]

med sine EF-kolleger indtog hr. Tabor en tilsvarende holdning.

Den 4. oktober tog hr. Tabor sagen op til behandling med den parlamentariske delegation, hvor det viste sig, at meningerne om Danmarks holdning var forskellige.

Først efter dette møde i delegationen underrettedes udenrigsministeriet i telegram af samme dato om forløbet af drøftelserne i dagene fra den 1. til den 4. oktober.

Idet jeg erkender, at der i denne som i enhver sag må være plads for et rimeligt skøn, har jeg, uden at ville betegne det stedfundne som ukorrekt, dog efter en samlet analyse af sagen fundet anledning til at minde ambassadør Tabor om de foran skildrede retningslinjer gældende for ambassadørers virke.

Ninn-Hansen (KF):

Det spørgsmål, der er stillet udenrigsministeren, mener jeg er klart, præcist og velgrundet, men jeg kan ikke karakterisere svaret på samme måde. Det kan skyldes den snævre ramme for spørgetiden, og derfor henleder jeg udenrigsministerens opmærksomhed på bestemmelsen i forretningsordens § 19, stk. 3, hvorefter der kan gives en redegørelse. Jeg synes måske nok, at det er tiltrængt i forbindelse med hele sagen.

Det er notorisk, at ambassadøren har meddelt over for andre landes repræsentanter et andet standpunkt end det, der var folketingets og dermed regeringens. Der er to muligheder, men heller ikke andre, enten at ambassadøren har været selvrådig, eller at han ikke har fået de tilstrækkelige informationer fra den minister, som forestår hans virksomhed, som er den, der leder ministeriet.

Når jeg mener, at det er et yderst vigtigt spørgsmål at få klarlagt, om det er det ene eller det andet, der er tilfældet, så skyldes det, at der heldigvis i dette høje ting igennem lang tid, gennem mange år, har været bestræbelser for at enes om den udenrigspolitiske kurs, og det er i vidt omfang lykkedes, men for at det skal virke på den rigtige måde, må det selvfølgelig også være sådan, at alle, der virker inden for denne udenrigspolitiske kurs, opfylder den helt igennem loyalt.

K. B. Andersen (S):

Jeg vil gerne spørge, om ikke denne sag giver ministeren anledning til ved en lignende lejlighed i fremtiden at informere det udenrigspolitiske nævn på et tidligere tidspunkt i sagsforløbet. En sådan tidligere information — tidligere end den, vi fik denne gang, hvor sagen først kom på nævnets dagsorden den 11. — ville have tre fordele:

For det første ville det give ministeren mulighed for på et tidligt tidspunkt at få folketingets eller dog i alle tilfælde et folketingsflertals vurdering af sagen. Det ville have givet denne sag et andet og bedre forløb.

For det andet ville nævnet, som det er sket i denne sag, kunne inspirere ministeren til handling, så man undgår forsømmelser i retning af at tage kontakt med kolleger i andre lande, hvis ord vi lægger vægt på i denne sammenhæng — forsømmelser, vi har oplevet i så rigt mål i denne sag.

For det tredje — det var noget af det samme, hr. Ninn-Hansen var inde på — vil det skabe et bedre forhold mellem ministeren og de partier i denne sal, der plejer at stå sammen om hovedlinjerne i dansk udenrigspolitik. En forbedring af forholdet mellem ministeren og disse partier er ganske overmåde tiltrængt.

Ib Nørlund (DKP):

Det forekommer mig, at den blæst, der er rejst om denne sag, i mindre grad bør være motiveret af omsorgen for ambassadør Tabor's rette optræden end af selve den sag, som ligger bagved, nemlig hvorvidt det palæstinensiske folks rettigheder skal respekteres også i FN.

Udenrigsministeren henviste her til Sikkerhedsrådets resolutioner i disse sager, som jo også indbefatter netop respekt for det palæstinensiske folks rettigheder. Men det blev i den fremstilling, som her blev forelagt, reduceret til, at man ville lytte til, hvad det palæstinensiske folk måtte give udtryk for.

Sagen er jo, at FN bærer et specielt ansvar over for den palæstinensiske befolkning i kraft af den måde, staten Israel opstod på, og de begivenheder, der fulgte med hele flygtningeproblemet osv. Derfor forekommer det mig, at det er temmelig naturligt,